

Torben bevidnede ham sin Agtelse med en Hovedbøjning.

»Ja, min Kone fortjener virkelig Respekt. Jeg glæder mig til at forestille dig for hende. Et passioneret Friluftsmenneske ligesom jeg selv. Uforfalsket Natur. Ingen Korset-Deformitet, ingen løse Nyrer. Den 3die Februar Klokken 12¹⁵ arriverede vor sidste Unge med et stort Frydeskrid fra det Hinsidige, og den 25de samme Maaned havde min Kone Kuffterne pakket og var klar til Afgang med hele Flokken. Jeg tror, jeg kan sige, at det er noget af en Rekord.«

»Du ligger hernede med Familjen?«

»Ja, jeg rejser ligesom Kalifens Elefant med en Ammestue paa Ryggen. Egenlig skulde vi have været i San Remo som vi plejer, men baade min Kone og jeg synes, at Luften er nok saa frisk her, mere ozonrig. Og Naturen er jo lige herlig alle vegne. Ja for dig, kære Ven, maa det da være som at vaagne op midt i Paradiset.«

Hertil svarede Torben ikke noget. Han vendte sig om mod Direktør Zaun, der sad tavs med bortvendt Ansigt og aabenbart følte sig lidt krænket over ikke at være bleven genkendt. Da Torben nu tiltalte ham, smilte han dog straks, ja af lutter Iver snappede han ham Ordet ud af Munden og sagde:

»De kommer oppe fra Rhinegnene. Der har jo